

kontakt

DER er ikke noget at raffe om, sådan vil folk ha' det! Det har vi hørt så tit fra alle de kloge, som mener at vide, hvad der rører sig i folket. Ja, vi optræder vel alle som 'folkekenedere', når vi vil give vore ord ekstra vægt. Og vi snakker om den brede befolkning, som var den en kær slægtning eller vort eget U-lands-problem.

Det er jo sket nogle gange, at en politiker, en pressemand, en reklamemager eller andre med følelse i det folkelige har fortalt os præcist, hvad folk kan lide, og hvad de ikke kan lide. De kender jo folk, har talt med hundreder af denne race, har måske oven i købet forsøgt at præsentere noget nyt, men hvad var resultatet? Folk vil kun ha', hvad de vil ha'.

EFTERHANDEN har der dannet sig en legende om folket som en millionforsamling, der tænker i takt. Og deraf igen den opfattelse, at man kan vinde venner og indflydelse, stemmer og øget omsætning, bare man følger rogsignalerne fra folket. Dette er selvfølgelig kun rigtigt, hvis dette drømmefolk virkelig eksisterer, og man forstår at tyde signalerne.

Troen på, at man ved, hvad folk vil ha', dækker ofte over en opgivende, konservativ grundholdning: man vil hellere sjokke i hælene på den offentlige mening end at være med til at oplyse og optræde og dermed forme fremtidens opinion.

JEG tror nu ikke, det med folkets røst er så enkelt. Vi er ikke en folkemasse, der tænker i samme baner, plus en lille elite med specielle meninger.

Folket består af mange større og mindre grupper med forskelligt syn på tingene, for slet ikke at tale om individualisterne. Men om alt dette ved vi for lidt.

Det meste af det, vi kender til folks meninger her i landet, har vi fra Gallup-undersøgelser. Og når disse resultater deles op efter uddannelse, erhverv, politiske anskuelser osv., viser de ofte meget varierende opfattelser.

DEN ensretning, man nu og da får indtryk af ved besvarelser af spørgeskemaer, kan være falsk, skabt af folks villighed til at svare, selv om spørgsmålene form kvæler alle nuancer.

Først gennem mere indgående sociologiske undersøgelser vil man kunne få et rigtigt og detaljeret billede af, hvad borgerne i dette land mener. Der skal nok være gent et par overraskelser til de folkekloge.

MAN synes mere interesseret i at forske i vor glørværdige fortid end i den levende nutid. Undervisningsvæsenet har hidtil haft slagside mod kulturarven, og vi har selvfølgelig mange flere arkæologer og historikere end sociologer.

Vi graver gerne i fortiden, men er ikke nær så sikre efter at udforske nutiden — der er jo også meget mere sprængstof i det, der foregår i dag. Det er næsten, som om man er bange for at lære 'folk' at kende.

DET er på tide, at vi får månet folkespejlet i jorden og får gennemført en sociologisk 'kortlægning' af det danske folk, de landsmænd, som slet ikke udgør en stor folkelig klump.

SÅDAN VIL FOLK HA' DET

AF HOLGER IISAGER

Desuden kunne man ønske et sociopsykologisk studium af folkestemningerne, af forholdet mellem opinionsledere og de følgaglige.

Jeg tror, at vi — fra politikerne og nedefter — ville blive meget mindre imponeret af de forskellige modstrømninger og opvejlede stemninger.

FORTSÆTTER vi med at bilde os ind, at vi kender folket, ønsker, må vi være forberedt på flere sammenstød mellem forskellige anskuelser (som f.eks. sex-debatten sidste år og de langstrakte kunst-kravaller i år), som nok vil komme bag på de alt for selvsikre.

Forskningen vil kunne give os en meget mere detaljeret viden om, hvad folk vil ha', men den må selvfølgelig hele tiden føres

à jour. Der er ingen grund til at frygte, at alt vil blive blotlagt og kunne sættes på formier — det er der for mange ube-kendte, bl.a. af den grund, at vi jo aldrig prøver at tilbyde folk alle de eksisterende muligheder. Selv med en intens forskning vil der stadig være spændingsmomenter omkring, hvad folk vil ha', men ikke en så massiv uvidenhed om mangt og meget som i dag.

tæt på enting

I foråret 1906 kunne københavnerne opleve det helt overordnede at fra en ved Svane-møllen opstillet bod købe is til direkte fribyttsindhaling — dette var en nyhed.

Denne is af 1906 var ganske vist ikke sat på pind, men gik som iskager, og der fandtes kun én og samme slags, nemlig den 'gemene', nvide — dengang hovedsagelig lavet af skummet-mælk.

Ved det 40-årsjubileum, den danske isproduktion kan notere sig til næste år, kan det meget hurtigt konstateres, at der er sket en del siden boden ved Svane-møllen. Et isproduktions-forsøg med respekt for sig selv må i dagens konkurrence have mindst 35 variationer på programmet, og når man så ser, at hver enkelt kræver sit eget specielle maskineri, kan man nok vovtage, at der skal afsættes noget pr. år!

Det forhold sig naturligvis med is som med alt andet godt — det har været kendt i uundeligt tider. Man har beretninger om filosofen Hippokrates, som midt i sit forsøg på at bringe orden på verdensaltets kaos dog havde tid til også at advare sine medmennesker mod en overdreven nydelse af is! En

anden af fortidens filosoffer, Seneca, måtte gentagne gange anmode salig kejser Nero af romernes rige mod at putte for megen is i sin vin.

Den legendariske eventyrer Marco Polo var æren af at have bragt opskriften på is med til Europa i det 13. århundrede — den var tyvtaget hos japanerne, som havde kendt til nydelser af is i flere århundreder før da.

Med industrialismen skete der også på ismiraklets område noget. I 1851 startede en Jacob Fussell i Baltimore, USA, en is-fabrik, og i 1906 kom resultaterne af dette civilisations sidste fremstod som sagt til Svane-møllen og Danmark.

Fra en i 1906 forholdsvis beskeden årsproduktion er man i dag oppe på omkring 21 (enogtyve) millioner liter.

Hvor isen i gamle dage var noget, som anvendtes ved særlige festlige lejligheder, er den i dag blevet, om man så må sige, hverdagsmad — især i samspil med, at mange mennesker har frydere. Man kan altid have en 'letlavet', dessert ved hånden, det er bare at tage den ud af fryseren, pakke den ud og servere — helt i tidens ånd om tempo! Som sagt er der meget

DESSERT PÅ TO BOGSTAVER

at vælge på, så meget at man, når man staver sig halvvejs gennem repertoire, får det søde Red Skelton i den gamle, morsomme film 'Ismanden kommer', da han kommer til banen, bliver han så underlig i ansigtet.

Der er lagkager, bomber (is), der er tre- og firefarvede desserter, der er med og uden chokolade, frugt og meget andet mundgodt. Der er is på pinde, i bage, i dybfrosne, sprøde vaffler. Endnu er der os bekendt og gudskelev ikke is i plasticforpakninger lignende vaffler, og det forskænes vi forhåbentlig også for.

At isen er blevet en folkekær glæde har også statskassen opdaget, hvilket har fået den til at beskutte herlighederne med ikke mindre end kr. 1,45 pr. liter! Som forældre kan man kun beklage dette, idet normale børn udmærket kunne supplere deres daglige mælkebehov ved indtagning af indtil flere is af forskellig størrelse, form og farve daglig. Med priser som de i dag gældende kan der ikke blive til mere end højst en om dagen, og det er ikke så godt set fra det synspunkt, at is, hvad man så end kan sige om denne velsnelse, så dog i hvert fald er mejerigtigt! Ha.N.